

Zon met weitas en geweer

Thierry Deleu

p o ë z i e

DIT IS MIJN LAND

Het land staat in lege halmen rietgras
te kleumen aan de waterkant.
Het is najaar en weer wachten wij.
De wind krimpt. Achter de kim in een

buil van licht schuilt hoogzwanger een
zachte regen. Ineens voluit
als een open mond verbazing
stort het licht in weidse akkers neer.

Lui ligt de zon op haar rug, te
stoeien op het watervlak. Even
maar beroer ik haar met mijn pink.
Dit is mijn land mijn vrij asiel.

IN DIT LANDSCHAP

Tot de knieën in het water
de kraag rechtop het rietland
laat plots al zijn vogels los.
De wind fluit de bomen uit en

proeft het mos van schors en varen.
In dit landschap met regenmond
ligt achter halmen van gras
de zon met weitas en geweer.

Tussen haar lippen gekruist hangt
een vlinder in een spinnenweb.
Boven het water even talmt
een vogel waar een vis opstuift.

AAN DE LEIE

Het meisje stamelt een mond
een geur van angst verpulvert
aan haar lippen als hij
ver van de opgewonden kudde

zijn hand tussen haar dijen.
Onder mij hangt de Leie
tussen fabrieken op zoals
een schilderij in een lijst.

Traag trip ik de trappen van
het bruggetje af als eensklaps
twee fietsers in beeld
ik vlieg tot op de leuning

een oude vogel onzichtbaar
in zijn laatste lichtelaai
het meisje schikt zich op
het knaapje krimpt van schrik.

LAVAUDIEU

In Lavaudieu kocht ik
een snoer van honderd kralen
dat je hals bij elke adem
honderdmaal mijn liefde voelt.

Mijn liefde wijzer dan verstand,
jij bent in elk woord in elk ding
overal een nieuwe kwelling
dit spel met jou is leven.

Leven in af-en-toe een dorp
waar men met ons deelt brood kaas
druiven oud ritueel als had
geen tijd de eeuwigheid gekruist.

Wij kruisen schapen paarden
die zich laven aan de dorpsfontein,
in de kapel een schrijn ben ik
hoofser dan een minnestreel.

EEN ZOMER IN DE MOEREN

Een zomer in de Moeren
aan de bocht van Cabourg
tussen broek en schote
land van koolzaad en rapen

zij vlijt zich neer prooi
lenig dier dat half opgericht
mij zoent in tegenlicht
onder navel en lenden.

Ik verstijf tot pagode
op deze binnenduin
stokebrand geuzenstorm
Seinemolen zonder wicken.

Als zij openwaait delta
van genot moeras onderkomen
voel ik het koolwitje
beven in haar heup

DE GEVEDERDE

Leek en ingewijde dief
en diefjesmaat vliegend oog
in een driehoek gespeet
hier vloekt men niet hier

hamstert de gevederde.
Hij is de ingewijde
die vele waarheden kent
van die geheimen zich

alleen het spel herinnert
en de regels. Hij is
de voyeur die zichzelf
uitknaagt tot nooduitgang

voor hoogtevrees. In dit
late licht vliegt hij op
zijn vlucht beweegt slechts
stilte ongeleed spoor.